

KŘESŤANSKÝ ZPRAVODAJ

**Já jsem První i Poslední
a Živý.
Byl jsem mrtev
a hle - jsem živ na věky věků.
Aleluja!**

Heřmanův Městec
Velikonoce 2019

VELIKONOCE

I když se to nezdá a v lidové oblibě jsou spíše Vánoce, drama velikonočních obřadů je hlubší, mystičtější - a strhující. Začíná se hluboko v zimě. Masopustní lidové oslavy ukončí přísná Popeleční středa, znamená popele a velmi ostrá věta „Pamatuj, člověče, že jsi prach a v prach se navrátíš“ - používám ji při žehnání nejraději právě pro její přímočarost, jednoznačnost, pro její syrovou biologickou pravdu. My, lidé, kteří porůznu na svou smrt v zábavních centrech planety obvykle nemyslíme, se s ní náhle setkáváme v čelním nárazu, ve znamení popele. Žehnávám takto v kostele čela hezkým slečnám i sympatickým mladíkům, hercům i nalíčeným zpěvačkám přes jejich make-up, bláznům i mudrcům. Pamatuj, jsi prach a v prach se navrátíš. Jen na vteřinku jsi zde, člověče, nad hladinou moře, ze země jsi povstal a do země se vrátíš.

Od Popeleční středy se klene čtyřicetidenní oblouk, mířící do centra dění. Následuje šest týdnů postu, ticha, času pro sebe, pro modlitby, pro dobré skutky. Svým způsobem nejpožehnanější, nejintenzivnější, nejmystičtější část roku. Největší věci se vždy dějí ve skrytosti, v pouštích duše.

A pak po těch čtyřiceti dnech, po obřadech Velkého pátku, po hrůze noci, po ukřižování, po konci všech nadějí, po kameni a pečeti na hrobě, se nečekaně cosi děje před východem slunce, první jiskra, melodie odkudsi zdaleka.

Bílá sobota začíná hluboko po západu slunce a mimo kostel, na otevřeném prostranství. Oheň zapalujeme posvátným křesáním nebo indiánským třením dřev, je posvěcena velikonoční svíce, paškál, a modlitba přináší první temně opojný závan tajemna. Ve tmě a tichu se vchází do kostela, kde hoří jenom paškál a svíce přítomných, a zpívá se první chvějivá píseň Exultet, tryskající vlnami gregoriánského chorálu.

Je to píseň, kterou je znovu stvořen svět, píseň, kterou řád povstává z prapůvodního chaosu, píseň první kapitoly knihy Genesis, píseň, kterou se blikající plamének noří z temnoty a sílí s tóny váhavé melodie s tajuplnými slovy. Píseň o prvních dnech, o dějinách a o příběhu člověka, píseň o vině a odpuštění, o světle, které vítězí nad temnotou, o životu vítězícím nad smrtí.

Po ohni se žehná voda. Rozlívám ji do čtyř světových stran, dýchám na ni třikrát ve tvaru řeckého písmene psi, dotýkám se jí posvátným olejem ve tvaru kříže a natřikrát do ní nořím zapálený paškál, vždy hlouběji.

Následně se dotýkám rukou vody, abych tím naznačil, že má být posvěcena, a tak určena jen k posvátným účelům. Přichází svět, který ještě nezná rozdíl mezi duchovním a hmotným, osobou a věcí, spirituálním a materiálním:

Proto tě žehnám, tvore vodo, skrze Boha živého, skrze Boha pravého, skrze Boha svatého; skrze Boha, který tě na počátku slovem oddělil od pevniny, jehož Duch se vznášel nad tebou.

Jako kněz rozdělím rukou vodu, přitom ji trochu vylijí ve směru čtyř světových stran, aby se znázornilo, že skrze svátosti se má Boží milost rozdělovat do celého světa a oblažovat lidi všech národů, jak to přikázal Kristus. Znovu je stvořen svět.

Rozumově je to neodůvodnitelné, ale o rozum nyní nejde. Jsme prach země, ale je v nás voda života. Smrt náhle není betonovou stěnou, o kterou se jednou roztříštíme a nebudeme víc. I v nás tryská život silnější než smrt, světlo silnější než temnoty.

A pak přijde samotný střed Velikonoc, důvod velkého postu, co začal kdysi dávno na Popeleční střed. Ve stoje, se svícemi v rukou, jsme my všichni přítomní dotázáni po svém vztahu k dobru a zlu, všichni, nahlas, explicitně a vědomě se postavíme na stranu Pravdy proti Lži, na stranu Krásy proti Ošklivosti. Proti Zlu, proti všemu, co nabízí, i všemu, čím se pyšní.

Ne že by se to v následujícím roce příliš dařilo. I v příštím roce budeme zápasit o sílu, i v příštím roce bude naše vůle napínána k nesnesení, a přijdou vážné bitvy, které ne vždy vyhrájeme. Tu a tam snad zvítězíme, často prohrajeme. O to ale nejde. Jde o vědomí, že své zápasy vedeme na správné straně.

Po obřadech následuje hluboký výdech, posezení s vínem nebo čímkoli co teče; půst již nemá více místa. Vždyť jsme to byli my, kdo jsme v mystériu prošli přes poušť k utrpení, od utrpení přes bránu smrti a z hlubin smrti do světla. Chvilku se z toho člověk musí vzpamatovávat.

Chodíme pak městem mezi zajíci, vajíčky, kuřátky, výkřiky o svátcích jara a slogany, že Velikonoce jsou především, když je čerstvě napečeno, a lehce se usmíváme.

*Marek Orko Vácha, katolický kněz, skaut, teolog a přednosta
Ústavu etiky a humanitních studií 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy*

Nesl svůj kříž a vyšel z města na místo zvané „Lebka“, hebrejsky Golgota.

Evangelium podle Jana 19,17

Milí přátelé v Kristu,

Bible předkládá tři velká vyprávění:

Příběh o životě - ŽIVOT MÁ BÝT. Bůh stvořil svět nikoliv jako nekonečný prostor bez života, nýbrž jako bydlíště pro živé tvory. Hned na počátku Bůh životu požehnal a nadále mu žehná. Víra je příklonem k životu.

Příběh o svobodě - SVOBODA MÁ BÝT. Když se Boží lid ocitne v otroctví, Bůh slyší jeho nárek, ujme se ponížených a vyvede je do svobodné země. Víra je protestem proti zvlí mocných.

Příběh o lásce - LÁSKA MÁ BÝT. Ježíš přichází a hlásá odpuštění. Nejen odpuštění Boží, nýbrž i mezi lidmi. Zakládá lidské soužití na lásce. Víra roste s touhou po lásce.

Ovšem pak přijde Velký pátek. Ježíš se ocitne na cestě utrpení. Je zrazen, zatčen a odsouzen k smrti. Nese svůj kříž. Ani láska, ani svoboda, ani život na Golgotě nenachází místo. Biblické vyprávění - viděno lidskýma očima - v té chvíli troskotá ve všech třech ohledech.

A potom nastane velikonoční neděle. Kristus vyjde z hrobu. Veliké biblické vyprávění - díky Bohu - pokračuje dál. Vzkříšením začíná nový ŽIVOT. Lidem spoutaným strachem z vin a ze smrti se nabízí SVOBODA. A ti, kteří Ježíšovi uvěřili, vytvářejí společenství a radostně hlásají světu, že LÁSKA vítězí nad nenávistí, otroctvím i smrtí. Začíná se obnova světa, aby vše bylo tak, jak má být.

Přeji vám, ať velikonoční čas můžete prožít jako Bohem darovanou příležitostí k obnově, aby se vám dařilo život ve svobodě naplňovat láskou. Vždyť Boží příběh pokračuje, díky Bohu i s námi.

Jan Plecháček, CČE

Drazí farníci, přátelé,

společně prožíváme velika tajemství velikonočních svátků. Vydáváme svědectví křesťanské víry, prožívané ve společenství naší farnosti, při společných bohoslužbách. Je to svědectví, které svět potřebuje, a které potřebujeme i my sami. Skrze slavení ve společenství církev ukazuje hmatatelné rysy víry. Církev zpívá Aleluja. Pro ranou církev byla velikonoční doba centrem církevního roku. Celých 50 dnů slavili křesťané vzkříšení Pána. Stále zpívali velikonoční Aleluja, a tak vyjadřovali radost, že láska zvítězila nad smrtí, že skrze vzkříšení již máme podíl na nádheře Ježíše Krista. O velikonočním Aleluja říká svatý Augustin v jednom kázání: „Zpívejme Aleluja zde na zemi, kde jsme ještě plni starostí, abychom je jednou mohli zpívat „tam“ v jistotě ...Zpívejme dnes ne proto, abychom se radovali z klidu, ale abychom našli útěchu v trápení. Jako zpívali poutníci: Zpívej, ale krácej dál! Zpěvem se těš v nouzi, nebud' rozmrzelý! Zpívej a krácej dál.“ Mnoho křesťanů dnes ztratilo cit pro tajemství velikonočního času, zato se velmi radují z jara. Toto krásné období již spojují ani ne tak s Velikonocemi jako s prožitkem rozkvétající přírody. Pro prvotní církev bylo obojí spjato: vzkříšení Ježíše Krista přece obnovuje také stvoření – svět! Velikonoce jsou svým způsobem původem jara. Židé dali svým svátkem Pascha kananejskému svátku jara nový význam. Křesťané rozpoznali v tajemství Velikonoc opravdové jaro: život je silnější než smrt. Strnulost hrobu je proměněna v kvetoucí zahradu. Pouta, která brání našemu životu, se rozvazují. Skrze vzkříšení objevujeme ve svém těle a v duši nový život. Cesta vzkříšení, po níž kráčíme 50 dnů velikonoční doby, je cestou rostoucího života, svobody a radosti. Jí oslavujeme přijetí podoby člověka. Při této oslavě bychom se měli

stále více setkávat s možnostmi, které nám Bůh dává. Jít cestou vzkříšení znamená osvobodit se od všeho, co nám zabraňuje naplno žít, a vydat se na cestu, na níž bychom zakusili šířku a svobodu života, probudili se ze spánku svých iluzí a začali opravdový život. V postní a pašijové době nahlížíme při meditacích nad Ježíšovým utrpením své vlastní rány - v době velikonoční necháváme svá zranění za sebou. Připojujeme se k životu, který chce rozkvést v našich ranách. Právě dnes, kdy se mnozí stále zaobírají starými poraněními, nás chce cesta vzkříšení naučit životu, který je silnější než všechna zranění a blokády. Cesta vzkříšení je cestou terapeutickou, zácvikem do života. Terapie se obvykle zabývá našimi zraněními a zpracovává to, co ve svém životě potlačujeme. To je zcela rozumné. Mnozí se ale u svých zranění zastavují a stále hledají nové metody, jak se ke starým ranám vrátit. Pak začne dotyčný snadno kroužit kolem sebe a jeho základním psychickým stavem se stává deprese, pro naši společnost tak charakteristická. Cesta vzkříšení je jiná. Začíná životem, který v nás touží rozkvést, našimi možnostmi a schopnostmi, tím, co v nás chce Bůh vyvolat. Velikonoční příběhy jsou stejně terapeutické jako mnohá uzdravování nemocných, o kterých nám vyprávějí evangelia. Tak mohou jít čtenáři touto cestou vzkříšení nejen ve velikonoční době, ale po celý rok. Vždycky, když je jejich život ohrožen, když se o slovo hlásí deprese a beznaděj, když nás zaplavuje zklamání a rezignace, může nám meditace o cestě vzkříšení pomoci dostat se znovu do života, který překonává smrt, který vstává z hrobu, rozbíjí vnitřní strnulost a uvádí nás do šířky a svobody vzkříšení. Každou neděli slavíme Ježíšovo vzkříšení, a tak bychom se mohli neděli co neděli vydat cestou vzkříšení, abychom zase svůj život postavili na nohy. Vždyť byl během týdne dost často uvězněn tlakem a vyčerpáván smrtelným pracovním tempem.

Požehnanou cestu vzkříšení vám přeje a vyprošuje P. Adrian.

„Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“

Lukáš 9,23

„Kdo na sebe vezme bláto země a neštěstí země, ten je její opravdový král.“

Lao-c'

Milé sestry a milí bratři v Kristu, přátelé,

jako motto letošního velikonočního zamyšlení jsem vybrala dva výroky: jeden evangelijní, jenž dosud žije i v povědomí širší křesťanské kultury, nejen v církvích.

Ten druhý výrok pochází ze vzdálenějšího taoismu. Čínský mistr Lao-c' byl asi jeho zakladatelem a snad autorem spisu Tao Te T'ing, který je hlavním

pilířem této kultury a náboženství. Dvě různé kultury, dva rozdílné duchovní světy...Proč o tom píší?

Na první pohled zjišťujeme, že oba citáty hovoří jinými slovy o tomtéž, ačkoliv byly vyřčeny a zapsány nezávisle na sobě a s rozdílem místa a času.

Mistr a Pán Ježíš, podobně jako mistr Lao-c', nás vedou k uvědomování si naší lidské nedostatečnosti a křehkosti, nabádají k pokoře a skromnosti, k nepovyšování se nad druhé lidi. Připomínají nám i odříkání a oběti, jsou-li skutečně zapotřebí. Rozhodně se zde nejedná o nějaké bezhlavé a nesmyslné riskování bez vážného důvodu k jednání.

Postní období meditací, usebrání, duchovních příprav na velikonoční svátky je u konce, ocitáme se před výzvou svátečního času, kdy si v našich kostelích a sborech připomínáme oběť Ježíše Krista, jeho kříž a utrpení.

Velikonoce ale nemluví jen o temnotách muk, o stinných stránkách našeho lidského bytí. Příroda se letos už probudila k novému životu.

Nic nestojí v cestě tomu, abychom se probudili i my, a tak měli podíl na radosti z Ježíšova Vzkříšení.

Každý rok pašijová zvěst přináší novou naději, upevňuje naši víru a posiluje odvahu kráčet dál po často nerovných a spletitých životních cestách s důvěrou v Boží prozřetelnost a ochranu.

Přeji nám všem, aby letošní velikonoční svátky byly pro nás časem požehnaným a radostným, prožitým ve společenství sester a bratří v kostelích a sborech i v domácím prostředí v rodinném kruhu našich nejbližších.

Alena Tučková, CČSH

ROZLOUČENÍ

V malém starobylém kostele sv. Jana Křtitele v Pardubicích rozloučili jsme se v pátek 5. dubna 2019 s paní Emou Horákovou, poslední čestnou občankou Heřmanova Městce. Bylo nás jen pár známých a přátel a já byl rád, že svými zástupci a položenou květinou bylo i naše město přítomno. Právě paní Ema spolu se svým manželem Josefem darovala v roce 2002 jimi celoživotně shromážděvanou sbírku obrazů, soch a dalších uměleckých děl Městu Heřmanův Městec. Ta díla nesoucí dnes název Galerie Cyrany stále znovu překvapují mnoho návštěvníků bývalé židovské školy a rabínského domu svou mimořádností. Vždyť autory jako třeba Kupka, Kubišta, Štyrský, Šíma, Špála, Zrzavý, Kotík, Kavan, Sedláček, Štursa, Preclík a mnoho a mnoho dalších tvořících ve 20. století a spojených tak či onak s východními Čechami v tomto rozsahu v žádném jiném městě Pardubického či Královéhradeckého kraje nenajdete. Celou svou sbírku chtěli původně manželé Horákové věnovat městu

Pardubice a později Královéhradeckému biskupství, nakonec ji však darovali našemu městu, protože pouze naši zastupitelé byli připraveni splnit (a splnili) jedinou podmínku donátorů: stálé vystavení jimi shromážděných děl v důstojném prostředí. Pro žasnoucí návštěvníky je galerie trvalou památkou na velkorysost dnes již nežijících dárců i jejich v mládí předčasně zemřelého syna.

Rozloučení s paní Emou bylo opravdu důstojné. Pomocný biskup a generální sekretář Královéhradecké diecéze Mons. Josef Kajnek a spolu s ním mši sloužící Mons. Josef Socha připomněli život zesnulé i jejího manžela; nad rakví čteným osobním dopisem poděkoval paní Emě také pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka.

Prosím i vás, abyste na čestnou občanku našeho města Emu Horákovou, narozenou 23. května 1931 a zemřelou 1. dubna 2019, vzpomněli. S vděčností, a to buď vzpomínkou nebo - chcete-li, modlitbou.

Miloslav Výborný

Vážení bratři, vážené sestry,

Církev československá husitská vyhlásila rok 2019 Rokem lásky.

„Otče, Tvá láska nás posouvá blíž k Tobě i všemu stvoření. Naše vztahy jsou ve víře utvářeny silou, která nás spojuje s věčností. Děkujeme za lásku, cítíme v ní Tvou blízkost, poznáváme radost, nadhled, pokoj. Děkujeme za našeho bratra Ježíše Krista. Přibližuje nám vztah k Tobě, dává pochopit, co je láska čistá a pravá. Otevíráme svá srdce Tvému Duchu a prosíme, ať se ještě více láska rozhojňuje v nás a mezi námi. Prosíme za naše blízké, za církev i svět. Prosíme, Otče, ať nás láska spojuje, dává pochopit, na čem záleží, a my všichni ať rosteme k Tvé Chvále. Amen.

biskup Královéhradecký, Pavel Pechanec“

Přeji Vám, Vaším rodinám, přátelům a blízkým pokojné a požehnané Velikonoce, pevné zdraví a mnoho porozumění, lásky, radosti i naděje.

Zdenka Sedláčková

O ČISTOTĚ OBĚTÍ

Když Ježíš dosáhl pěti let, začal studovat třetí Mojžíšovu knihu - Leviticus. Jak v jeho době, tak i soudobém judaismu, začínala dětem formální náboženská výchova v pěti letech. A začíná právě studiem knihy Leviticus. Je to pro nás dost nepochopitelné, že jsou malé děti nuceni do studia děsivých zákonů krve a obětí, které tvoří první kapitoly zmíněné knihy. Dokonce ani mnohem starší studenti bohosloví nejsou nuceni se vážně knihou Leviticus zabývat. Natož naši pětiletí.

Důvodem naší averze k této knize je odpor k obětování zvířat. V západním křesťanství se podvědomě zdráháme si připustit, že by náš Bůh nejenom vyžadoval uctívání prostřednictvím obětování zvířat, ale dokonce měl potěšení z vůně pálicího se masa, které stoupá z oltáře. Náš Bůh je tak hygienicky čistý, že nám požadavek zvířecích obětí připadá jako protiklad všeho, co pro nás představuje. Zákon oběti a obětování nás vyvádí z rovnováhy. Když nás biblický text začíná učit o kněžích rozstříkujících kolem sebe krev, rozsekávání oběti i s tukem a o ledvinách, zvedá se nám spíš žaludek, než abychom v tom cítili požehnání. Raději rychle vysvětlujeme, že oběti jsou jenom pro to, aby se Izraelci poučili o Ježíši. A sami se utěšujeme, že Nový zákon obět' ruší.

To je ale přílišné zjednodušení. Později čteme, že existuje pět různých klasifikací oběti a každá z nich se přináší z různých důvodů. Jsou zde desítky způsobů předkládání chleba, úliteb vína a vody, přídavné oběti, složité rituály a další a další ustanovení. Jsou zde také postupy uvádění kněží a instrukce pro jejich svěcení a očišťování. Podrobnostmi obřadů prostě Bible neskrbí.

Má cenu se ale hlásit k tomu, že Mesiáš naplnil obět', když o samotné oběti nevíme v podstatě nic? Tím, že ji prostě zavrhneme a pouze prohlásíme, že „Ježíš dokonal obět'“, prokážeme Bibli i našemu Mistru medvědí službu. Pokud skutečně věříme, že Ježíšova smrt a vzkříšení vykazuje znaky oběti a obětování, měli bychom my věřící věnovat alespoň část své energie studiu těchto znaků.

A teprve tehdy, pokud porozumíme ustanovením o obětech, můžeme doufat, že budeme více chápat Ježíšovo spasitelské dílo.

*Publikováno na stránkách First Fruits of Zion, překlad a úprava Vráťa Jonáš
Kubínek*

PŘÁTELE PŘÍTELE JEŽÍŠE KRISTA

*„Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán.
Nazval jsem vás přáteli ...“*

Jan 15,15

Snad každý máme svůj oblíbený text z Písma, i když slovo text se k Božimu slovu jaksi nehodí. Zkrátka slovo, které nás víc oslovuje a je bližší našemu srdci. Někdy nás provází celý život, jindy se léty životních zkušeností mění. K těm mým patří téměř humorná cesta učedníků do Emauz nebo „spor“ při pomazání v Betánii ... Nad vším pak stojí ono Ježíšovo slovo „**Už vás nenazývám služebníky ... Nazval jsem vás přáteli ...**“ Jasně. Ještě mnohokrát budeme o sobě vyznávat, že jsme služebníci a k tomu ještě nehodní. Ale přátelé Ježíšovi! Tady Ježíš sám povyšuje náš vzájemný vztah na překvapivě úplně jinou rovinu. Nečekanou a až k zalknutí náročnou a zavazující. Služebník versus přítel. Služebník - submisivní, podřízený, poslušný. Nerozhoduje sám za sebe, plní příkazy svého pána, nemá vlastní odpovědnost. Nemusí s rozhodnutím svého pána souhlasit, nemusí mu ani věřit, může si myslet, co chce, a nemusí ho ani

mít rád. Je podřízeně poslušný nebo poslušně podřízený? Kolik takových křesťanů je?

Ale Ježíš nabízí přátelství a to je přece něco naprosto jiného! Je to živý, osobní vztah. Vztah bez zprostředkovatelů a realitních makléřů pravé víry. V dějinách se bohužel sama církev na tomto modelu vystavěla. Pyramidálně, hierarchicky - od papeže k prostému lidu. Vyfutrována dogmaty, která se strukturou - nadřízený - podřízený - upevňovala v neochvějnou organizaci, jíž byl člověk podřízen víc než samotnému Bohu. Člověk měl víc věřit tomu, co církev předkládá, než důvěřovat Bohu svým živým osobním vztahem. Nevypovídá o tom ostatně i příběh Husův? Organizmus pulzující zprvu svatodušním nadšením se pomalu měnil v umrtvující organizaci.

Přátelství - to je láska, spolehnutí založené na rovnocenném bratrství a sesterství v důvěře, radosti a naději. V přátelství přece vzájemně neseme břemena svých lidských slabostí a pádů, známe také cenu odpuštění a smíření. Protože být přítelem lze jen ve vztahu! Ne v plnění zákona, dogmatických předpisů a samospravedlivé spokojenosti, jak pokorným služebníkem to jsem!

Kristus ví, co je v člověku. Ví, že je snazší být služebníkem než přítelem. Proto ostatně připomíná ono „Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane ...“ Nabízí nám víc. Nabízí přátelství. Živé, svobodné, radostné. Řekla bych přátelství tváří v tvář (pro mlad'ochy - face to face). A to přátelství nabízí dokonce přes „facebook“ zvaný Bible. Proto čtème Bibli, tam to všechno je.

Jana Šilerová, Blahoslav 2019

JEŽÍŠ NAZARETSKÝ

Lidé, kteří mě v životě oslovili

Ježíše jsem po období dětských modlitbiček a peripetiích rané puberty poprvé skutečně potkal při přijímačkách na střední školu. To však bylo zatím jen takové oťukávání. Ježíš se mi tehdy ukázal poprvé, ale postupně se bude ozývat víc a víc, stejně jako poroste moje vědomí toho, kdo jsem a co mám dělat. Ježíš z mladého člověka činí dospělého v míře, ve které se on sám vědomě stává jeho učedníkem, jako tomu bylo třeba u Dominika Savia.

Vlastně ani přesně nevím, kdy mne zachvátil ten Ježíšův oheň úplně, a byl jsem tak navěky ztracen i zachráněn. Srdce mi čím dál víc hořelo spolu s každou další hodinou proklečenou v kostele, další přečtenou knihou, dalším hovorem, ale i spolu s dalším protivenstvím ze strany rodičů, kamarádů a okolí vůbec.

Ježíš se čím dál víc zmocňoval mého srdce. Již jsem to nemohl vydržet, musel jsem o něm mluvit, alespoň dětem na vesnici, toulaje se po ní s kytarou nebo připravuje pro místní nekostelové kluky velké hry na celé odpoledne po okolních lesích, jejichž hlavním cílem bylo, aby se skrze ně dověděli něco o Ježíšovi. Ano, aby mohli zažívat to, co já a nemuseli svoje mladé životy mrhat

flákáním, plytkostí, alkoholem a sexem, skoro jedinými požitky, které jim byla sto dopřát již dávno bez Boha rozvinutá socialistická společnost na socialistické vesnici. Hrál jsem tehdy závodně fotbal, i když jen okresní přebor. Když se po vyhraných i prohraných zápasech pilo, odešel jsem pryč. Byl jsem tak divný a jiný! Jednou mě kněz, nevěda si se mnou rady, poslal k psychiatrovi. (Od něj jsem ale utekl). Ježíš na mne čekal všude a byl neustálou alternativou všeho, čím žili moji vesničtí vrstevníci i spolužáci na střední škole.

Ježíš je totiž volným pádem do propasti, která nemá dno. Je květem, vykvetlým, z bolestí světa tam, kde člověk kromě smrti a zániku už nic nečeká. Je alternativou k velkým autům, velkým domům a exotickým dovoleným s krásnými ženami. Je smyslem, ve kterém se všichni potkávají a jsou si rovni: broučci, psi, medvědi, velryby i lidé - vždyť v něm a pro něho všechno bylo stvořeno. Je tím, který staví věci na hlavu a vzhůru nohama, a tam, kde by člověk nejradyji zabil, on žádá odpuštění. Je radostí, ve kterou už nikdo nevěří, že je vůbec možná.

Je jisté, že nikdo můj život neovlivnil víc než Ježíš z Nazareta, kterého jsem na vlastní oči nikdy neviděl. Copak již toto není důkazem jeho existence? Tolikrát jsem mu dal vše, co jsem měl, od majetku po nejdražší vztahy, abych se znovu a znovu mohl přesvědčit, že se mi stokrát víc vrátilo. Úplně přesně jak to řekl. Copak ani to není důkazem jeho existence?

Občas, řeknu-li při diskusích o obyčejných záležitostech nebo při debatách o velkých problémech naší doby, že se snažím na věci dívat Ježíšovým pohledem, mi i někteří moji spolubratři řeknou „ale to je tvůj subjektivní názor“, jako by byly ještě jiné relevantní, stejně důležité a smysluplné pohledy na věc než ty ježíšovské. Já myslím, že „stejně“ smysluplné a relevantní pohledy neexistují a zní-li to trochu fundamentalisticky, tak ať.

Chtěl bych tolik napsat něco hlubokého! Co by fakt vyjádřilo, co pro mne Ježíš znamená! Co by fakt nebylo plytké! Jenže jsem tak prázdný! Ostatně už svatý Pavel, byť o Ježíšovi uměl psát způsobem stejně strhujícím, jakým, žil, měl někdy problém se vyslovit (2K 12). Ještě si tedy dovolím posledních pár slov.

Jsem přesvědčen, že Ježíš z Nazareta, zvaný po svém vzkříšení Kristus, je naším osvobozením. Je tím, kdo chce rozlámat okovy nás lidí, kteří v touze po zahrnutí vnitřní prázdnoty a neútechy jej nevědomky jezdí hledat do Tibetu, Nepálu a Bhútánu, nebo do všech těch center pozitivního myšlení, a nevědí, že je tím, kterým dávno „žijeme, pohybujeme a jsme“. On je naším „nic“, které dostalo jméno, peklem, které pojalo nebe, smrtí, kterou pohltil život.

Chci tě chválit, Pane, světlo mého života, jež kdysi jako Slunce zazářilo v mém srdci, ve kterém se hřeji, z kterého žiji a do kterého spěji.

Ladislav Heryán, CM kalendář 2019

VERONIČINA ROUŠKA

Velikonoční glosa o soucitu a milosrdenství

Evangelisté nazývají místo, kde byl Ježíš o židovských Velikonocích (zřejmě v pátek 7. dubna roku 30) odsouzen k potupné smrti ukřižováním, *praetorium*. Cesta od *praetoria* na popravistiště se nazývá *Via Dolorosa*, tedy „cesta bolestná“. Ta je dnes v Jeruzalémě označena čtrnácti zastaveními. Devět z nich lze rekonstruovat z evangelií. Ovšem trojí Ježíšův pád, jeho setkání s matkou a událost, kdy jistá Veronika podává odsouzenci roušku, mají původ pouze v tradici.

Představíme-li si ženu, která vidí odsouzence krácejícího na smrt a podá mu roušku na utření upoceně tváře, zřejmě se nám při tom vybaví pojmy jako soucit či milosrdenství. Soucit je smysl pro sdílení utrpení. Výraz milosrdenství je slovo nejen složené, ale dokonce přeložené. Vychází z latinského *miserere*, což znamená „mít slitování“, a *cor*, „srdce“. Být milosrdný neznamena být sentimentální nebo lítostivý, když vidím utrpení či neštěstí druhých. Skutečné milosrdenství vede k jednání. Atéňané dokonce kdysi nepovažovali milosrdenství za vlastnost, ale přímo za samotné božství. Lze říci, že s milosrdenstvím padá a stojí i celé křesťanství.

Údajná Veroničina rouška coby symbol milosrdenství je dodnes uchovávána jak relikvie v poutním chrámu sv. Tváře v zapadlé vesničce Manoppello ve střední Itálii. V ikonografii patří mezi tzv. *arma Christi* - nástroje Kristova umučení. Možná i letošní Velikonoce s legendární Veronikou na křížové cestě nám chtějí připomenout, abychom nepřestávali myslet na soucit a milosrdenství.

Pavel Konzbul, Víra a polibek

BOŽÍ VELKORYSOST MEZI NÁMI

Velkorysost je jedním z důležitých úhlů pohledu na samou podstatu Boha. Je cestou k naplněnému osobnímu životu i k otevřené společnosti.

Učedníci plní bezmocného zoufalství, vzteku a strachu se ukrývají před Židy. Jidáš zradil. Mistra zatkli a popravili, není teď řada na jeho přívržencích? Zlo je přece třeba vymýtit pořádně. Opuštěné, bezradné společenství uprostřed nenávislného Jeruzaléma obestírá chladná samota.

Jen ženy se odvažují jít podívat tam, ke hrobu. Vede je Magdalena, ta všemi pohrdaná punkerka. Hrob je prý prázdný a měly vidění, že Mistr žije! Jsou to jen babské povídačky? Jenže kdo tělo ukradl? Jak ho museli nenávidět, že mu ani po smrti nedali pokoje!

Co dělat tady v Jeruzalémě, říká si Kleofáš, už jsou to tři dny, půjdeme domů, všechno je ztraceno. V Emmauzích se jim jen vysmějí, těm alternativním zapáleným klukům, kteří uvěřili, že to v životě může být ještě jinak! Jdou, hlavu plnou vzpomínání na všechno, co s Ježíšem za tu krátkou dobu zažili, na

všechna ta krásná slova, jež je naplňovala nadšením, na divy, nad kterými zůstával rozum stát. „Co jste tak smutní?“ ptá se pocestný, který se k nim připojuje. „Copak ty nevíš, co se stalo v Jeruzalémě?“ Jsou plni hořkosti. „A kde jsi byl? Co jsi vlastně zač? Copak jsi nikdy neslyšel o Ježíšovi z Nazareta, kdo to byl a co se mu stalo?“

Z Kleofáše tryská zoufalství a neskryvaná zlost na ty tlusté a bohaté velekněze, na ty zabeďněnce a kolaboranty, na všechny ty papaláše, kteří ze strachu o koryta Ježíše vydali na smrt! Ovládli a koupili si lůzu, která před Pilátem volala po ukřižování, a ti, kteří trochu přemýšlejí, neměli šanci.

Jistě většinou známe, jak ten příběh skončí, každý si ho ostatně může v závěru Lukášova evangelia dočíst.

Ježíš je stopařem na této zemi. Stopař je chudý, nemá na auto, a proto musí prosit o svezení. Jestliže budeme velkorysí a vezmeme jej kousek s sebou, jako to udělali učedníci na cestě do Emauz, kteří neznámého cizince dokonce pozvali k sobě na noc domů, třeba zakusíme, že naše srdce znovu hoří.

Ladislav Heryán, část úvodu knihy Stopařem na této zemi

1989 - 2019

Loňská osmičková výročí se vzpomínala vesměs v tragickém tónu. Roku 1938 nás zaprodali spojenci, aby nebyla válka. Byla a hrůzná. 1948 a 1968 nás opět nechali v rámci rozděleného světa na holičkách. Taky proto, aby byl mír a nebyla válka. Byla, ale studená a mír taky studený. Pak dvacet let normalizace. Už ten oficiální termín vyvolává představu psychiatrické léčebny. Pořád jsme byli někoho a něčí obětí. Pořád jsme žili v pocitu, že jsme obětováni.

A opak - ejhle - rok 1989! Ta devítka nás z toho bludného kruhu „jsme obětí“ konečně vysvobodila: My sami máme své věci ve svých rukou! Díky Bohu. Konečně. Zvonilo se klíči. Co tak asi měly otevřít? V touze po demokratickém ráji jsme zapomněli, že nejsme andělé. Že každou revoluci - je-li moudře vedena - čeká evoluce. Výboj pomalý, dlouhý, často bolestný a plný rozčarování. V netrpělivosti jsme zapomínali, že jen těžko lze udělat nové věci ze starého harampádí. Starou skříň přemaluješ i člověk se přebarví. Prostě nové víno nalít do starých měchů je vždycky ošidné. Je tomu už třicet let. Demokracii - sice chvějívou - snad máme, ale demokratů pomálu. Svět se změnil. Můžeme cestovat a konzumně se nám vede lépe, než potřebujeme, a moc si toho nevážíme.

Jsme zhmožděni smrští mediálních masáží. V babylonském zmatení internetů, facebooků, bitterů, aeronetů, konspirativních teorií a trollů všeho druhu se už dávno neorientujeme. Mínění kohokoliv o komkoliv a čemkoliv je vydáváno za pravdivou informaci. Těžko je rozpoznat ducha pravdy od lži, zrno od plev, co je co a kdo je kdo. Bůh ví. Doslova.

Zklamání ve svých očekáváních a ve všeobecné pokleslosti mysli a ducha nadáváme a fňukáme. A jak z Pandořiny skříňky znovu na nás vyskakuje stará známý džin: zase j“jsme obětí“. Je nebezpečný. Protože, když se v nás uhnízdí, snadno námi mocipáni manipulují a vládnou. Rychle jsme zapomněli. A tak za tím vším v koutě zastrčená je svoboda a s ní spojená občas otravná odpovědnost.

A přece máme svobodu! Tu politicko společenskou i obecně lidskou. Tu ostatně máme shůry darovanou od stvoření. A je jen na nás, jak s ní nakládáme. Jsme svobodní a odpovědní za to, v čem žijeme. Svobodu si nesmíme nechat ořezávat a umenšovat. Proto si taky nemůžeme stýskat, nadávat, vymlouvat se a shazovat odpovědnost na ty druhé. Je to jen a jen na nás, na mně, na tobě. Chce to ovšem přestat v sobě chovat ten ublíženecký postoj oběti. Ten totiž paradoxně vede k pyšnému pocitu morální nadřazenosti nad těmi, kdo nám pořád ubližují. Neboli jinak řečeno: Češi nad Němci, chudý nad bohatým, černoch nad bělochem, Židi nad Němci, Arabové nad Židy, dělníci nad intelektuály či naopak, muž nad ženou a naopak, Afričan nad Evropanem či naopak, homosexuál nad heterosexuálem či naopak, ... a doplňte si sami. Za vším tím je skrytý boj o moc v rovině osobní, národní, společensko politické, kulturní, ... a ty tragické konce známe. Přece vždycky ti druzí mohou za to, jak hrozný je svět, mohou za mou bídu a za mé utrpení.

Jenomže ne ti druzí jsou můj, náš problém. My sami sobě jsme si problémem. Ne můj bližní, soused, komunisti, muslimové, uprchlíci, židé, muž, žena, Zeman, Američani, Rusové, Němci, Čiňani, finanční úřad, ale **já sám sobě jsem problémem**. Já sám za to vše - dobré i zlé - nesu ve svobodě svou odpovědnost.

V 89. roce jsme snad aspoň na čas přestali vidět svět jako „my a oni“ a zbavili se vnuceného obrazu nepřítele. Na čas. A už je to mezi námi zase.

Šance změny režimu nás nepřivedla k proměně sebe sama. K proměně vidění světa a sebe v něm. Ostatně ani církev ne. I ta by se nejraději vrátila ke svým starým poměrům. Proto pořád bohužel platí to Guardiniho, že církev je křížem, na němž visí Kristus ... Snažme se zbavit onoho zmarňujícího pocitu, že my jsme jen oběť druhých. Jen se podívejme na kříž! Kristus na něm je zraněný, a přesto s rukama rozpaženýma k obejmutí. Je svobodný, odpouštějící a druhé osvobozující.

Jana Šilerová, Blahoslav 2019

MALÁ - NEJEN POSTNÍ VÝZVA PROTI LŽI

Je obvyklé, že půst vnímáme jako čas, kdy bychom se měli podívat do svého duchovního života a udělat jakousi rekapitulaci, popřípadě se podívat na to, co nejvíc zanedbáváme a pokusit se to napravit. Vše má být jakýmsi restartem, novým začátkem.

To vše je chvályhodné. Jde ale o to, abychom ve zlepšení svého života neviděli cíl (to by byl novodobý farizeismus - myslet si, že výkonem zajistím svou spásu), ale prostředek k tomu, abychom byli k Bohu blíží než dosud, abychom Velikonoce prožívali pravdivě, aby i náš duchovní život prošel znovuzrozením ...

V sedmé kapitole knihy Sirachovec jsou tyto verše: *Za žádných okolností se neutíkej ke lži, zvyknout si na ni nevede k ničemu dobrému (v. 13).*

V běžném životě jsme zahlcováni všelijakými informacemi nebo spíše dezinformacemi z různých médií a je pro nás čím dál těžší rozlišit, co je pravda a lež, co je dobrá rada a co je manipulace, co jsou pojmy a co jen dojmy. **Žijeme v době, kdy se nenaslouchá** skutečným odborníkům a seriózním politikům, koneckonců fakta jsou nudná, emoce jsou zajímavější, takže slovo mají celebrity a ti, co umějí bez uzardění lhát a mlžit, ale jsou zábavní a oslovují davy.

Je mi velmi smutno z toho, že nejen naše duše a vzájemné vztahy, ale **celá naše společnost potřebuje pořádnou postní očistu** a my to nevidíme. Až příliš jsme si zvykli na lži a polopravdy, tak rádi nasloucháme nereálným slibům, tak snadno si necháme vsugerovat strach z něčeho, co tu není a přestáváme se bát skutečných hrozeb, ostatně i naše hříchy si omlouváme jako nedokonalosti nebo nemoci ...

Co dělat? Místo lákavých bulvárních novin a televizních stanic, pochybných webů si raději otevřme dobrou knihu (kdy jsme naposledy přečetli celou knihu?). Nebuďme líní a naučme se hledat informace na skutečně věrohodných zdrojích, buďme zdravě kritičtí, diskutujme a buďme otevření, nechtějme být součástí davu, nebuďme tak snadno manipulovatelnými. Buďme prostě lidmi, kteří jsou povoláni ke svobodě a zodpovědnosti, tedy křesťanské dospělosti ... **Zvykněme si na to, že celý život budeme muset o pravdu usilovat, ale to přece vede jen k dobrému.**

Jan Linhart, Adalbert 3/2019, zkráceno

Demokratické zřízení doplatí na to, že bude chtít vyhovět všem. Chudí budou chtít část majetku bohatých. A demokracie jim to dá. Mladí budou chtít práva starých, ženy budou chtít práva mužů, cizinci budou chtít práva občanů. A demokracie jim to dá. Zločinci budou chtít obsadit veřejné funkce. A demokracie jim to umožní. A až zločinci demokracii nakonec ovládnou, protože zločinci od přírody tíhnou k pozicím moci, vznikne tyranie horší, než dovede nejhorší monarchie nebo oligarchie.

Athénský filosof Sokratés (469-399 př. Kr.)

ADOPCE NA DÁLKU

Na Květnou neděli, tak jako tradičně, proběhl v kostele sv. Bartoloměje minitrh ve prospěch projektu Adopce na dálku. Díky všem, kteří v uvedenou neděli kostel navštívili, se podařilo na podporu adoptovaných dětí shromáždit částku 6.678 Kč. Celkově tak účet Adopce na dálku k 14. 4. 2019 disponuje částkou 21.999 Kč. Veškeré platby pro rok 2019 nás však ještě čekají.

Své zkušenosti s podporou projektu přinesli, prostřednictvím Bulletinu ACHA č. 3/2019 ze dne 15. 3. 2019, manželé Markéta a Štěpán Trojanovi, jejichž příběh si můžete přečíst níže.

Sponzorovali jsme 12 let dvě dívky: Aditi ze státu Karnataka z kompletní rodiny s negramotnými rodiči a dalšími dvěma sourozenci a křesťanského sirotka Citru Devi ze státu Tamil Nadu. Citra Devi nám několik let psala, abychom se za ní přijeli podívat. Když jsme na to konečně kývli a plánovali si cestu do Indie, v té době jsme bohužel obdrželi rozlučkový dopis od Aditi, které zemřela maminka. Dívka přestala zvládat střední školu a předčasně ukončila vzdělávací program, aby si našla práci, čímž byla bohužel definitivně uzavřena možnost setkat se s ní. A tak jsme po dlouhých přípravách, nezbytných očkováních a žádání o vízum, vyrazili na naši třítydenní cestu pouze za naší křesťanskou holčičkou Citrou Devi. Třemi letadly (po 27 hodinách cesty) jsme se dostali do indického Coimbatore. Dalších 120 km nás dělilo od Erode. Programem Adopce na dálku zde prošlo 350 dětí, z toho 178 stále studuje. Citru Devi od jejích pěti let vychovává negramotná babička v jedné z mnoha bezejmenných chudinských vesnic, kde skromné přístřešky nemají ani čísla popisná. Některé domy jsou z banánových listů a bambusových kůlů, s podlahou z udusané hlíny. Jiné domky jsou z nepálených cihel (ze slámy a hlíny), se střechou z vlnitého plechu. Dívku, tehdy osmiletou, objevila terénní pracovnice. Šance na vzdělání jí úplně změnila život. Setkání s Citrou Devi bylo velmi emotivní a dojemné, plné vděčnosti a díky. Připravila nám uvítací rituál, kterým vítají vzácné hosty, a také sladké pohoštění. Citra pro nás měla dvě překvapení: dostala se na universitu a čtyři dny před naším příjezdem se na přání babičky (ve svých 20 letech) vdala. Manžela jí našel strýček ze vzdáleného města, za kterým jezdila o prázdninách. Rodinu budoucího manžela strýček znal, mladí si vyměnili na dálku fotografie, a když oba souhlasili, poprvé se navštívili. Po pár dnech se dohodli, že se vezmou. Cesta Citry za vzděláním nebyla snadná. Její rodný jazyk tamilština má v abecedě 247 složených znaků. Aby se indické dítě v 7 letech naučilo číst, tyto znaky se učí ve školce od 3 let. Děti z Adopce na dálku bývají často objevené už starší a jejich úsilí, aby vše dohnaly, musí být mnohem větší. Citra Devi viděla první písmenko tamilštiny v 8 letech. Do školy chodila denně několik kilometrů pěšky a bosa. Když se naučila psát, dostávali jsme její nadšené dopisy, že jednou bude učitelka a bude učit chudé děti číst. Nikdy to nevzdala a teď studuje první ročník na universitě. Díky pomoci nezůstávají chudí negramotní. V Indii je státní školství zdarma, ale chybějí učitelé. Proto

děti z chudších rodin, které si nemohou dovolit drahou soukromou, nebo o něco levnější církevní školu, zůstávají negramotné a jejich možnosti pro budoucí život jsou velmi omezené a smutné. Máme velkou radost, že díky Arcidiecézní charitě přes Adopce na dálku můžeme pomáhat.

Částka 4 900 korun za rok není pro pracujícího člověka nijak zásadní, ale podporovanému dítěti doslova změni život. Kromě školného dostane dítě z této částky uhrazeno ve škole jedno jídlo denně, školní uniformu, sešity a pomůcky, týdenní letní tábor, školní časopis a vánoční dárek (dle potřeb rodiny, např. plastovou židli, látku na sukni nebo deku atd.) A náš hlavní dojem z partnerské organizace v Erode v Tamil Nadu: lidé kolem Adopce na dálku jsou neuvěřitelně vděční, skromní, nezištně obětaví, ryzí a dobří. V budoucnu, až Citra dostuduje nebo až bude mít dítě, se tam chceme ještě vrátit.

Pokoje prožití svátků velikonočních, radost ze zmrtvýchvstalého Krista, s poděkováním za podporu adoptovaných dětí.

Helena Polanská, koordinátorka projektu

ADOPCE NA DÁLKU V ROCE 2018

Diecézní charita Hradec Králové se na nás obrátila s prosbou o zveřejnění následující informace o její činnosti v roce 2018.

Diecézní charita Hradec Králové v uplynulém roce pomáhala lidem v nouzi nejen v Česku, ale také v zahraničí. Většina získaných darů určených na zahraniční pomoc byla použita na vzdělávání chudých dětí v Indii. Menší část prostředků pomohla podchlazeným lidem v Bangladéši.

Nejdůležitějším zahraničním projektem hradecké diecézní Charity zůstává Adopce na dálku. Jedná se o adresnou podporu konkrétních indických dětí z velmi chudých rodin. V roce 2018 dárci podpořili na cestě za vzděláním celkem 1803 dětí. Doporučený příspěvek na vzdělávání jednoho školáka je nyní 550 Kč měsíčně (6500 Kč ročně). Děti je možné podpořit i menšími jednorázovými či pravidelnými finančními dary.

Charita nezapomíná ani na školáky, kteří nemohou chodit do školy vinou úrazu nebo vážné nemoci. Jedním z nich byl indický chlapec Rudolf, který od roku 2015 bojuje se zákeřnou leukémií. Štědrí dárci, kteří mu poslali příspěvky na velmi nákladnou léčbu, mají velkou zásluhu na jeho uzdravení a na tom, že zase může chodit do školy. Podle zprávy z konce roku 2018 je Rudolfův stav z 90 % stabilizovaný.

Ve stejné době přišla z Indie smutná zpráva, že jiný hoch zapojený do projektu Adopce na dálku je upoutaný na lůžko a nemůže chodit do školy. Jmenuje se Sebastian. Posadit se dokáže pouze s pomocí jiné osoby, ale nevydrží dlouho sedět. Navštívil několik lékařů, ale ti zatím nedokázali stanovit

přesnou diagnózu. Na léčbu Sebastiana a dalších nemocných školáků můžete přispět libovolnou částkou na sbírkový účet 1387434288/2700 (VS 54000).

Další projekty byly financovány převážně z Tříkrálové sbírky. Od roku 2017-18 podporuje Diecézní charita Hradec Králové sociálně znevýhodněné vysokoškolské studenty z indické oblasti Belgaum. Projekt Univerzita umožňuje mladým Indům, aby se z nich stali kvalifikovaní profesionálové například v oblasti školství nebo zdravotnictví. V roce 2018-19 je do tohoto projektu zapojeno již 19 studentů a studentek. Ve stejné oblasti přispěla hradecká Diecézní charita na pořízení nového školního autobusu. Tento autobus slouží dětem drobných rolníků, které by jinak musely chodit každý den do školy 5 až 10 km pěšky. Zvláště v období dešťů by pro ně byla chůze po nezpevněných cestách náročná a někdy i nebezpečná. „Nový autobus je skutečně požehnáním pro mnoho dětí ze vzdálenějších míst,“ neskrývala svoji radost místní koordinátorka vzdělávacích projektů pro sociálně znevýhodněné děti.

Již pátým rokem pokračují dva vzdělávací projekty v oblasti Bangalore. Kvalifikační kurzy pomáhají mladým lidem, kteří jsou znevýhodnění na pracovním trhu. Mladí muži mohou získat řidičské oprávnění, zatímco z mladých žen se stávají švadleny. Současně bylo založeno 20 vzdělávacích center, kde lektoři šest dní v týdnu doučují stovky dětí z chudých indických rodin.

Mimořádně Charita přispěla na pořízení 2500 příkrývek pro podchlazené obyvatele Bangladéše žijících v oblastech, kde není zajištěn centrální přívod tepla ani elektřiny. Tuto zemi loni postihly nejnižší teploty za posledních 50 let. Pomoc přednostně putovala k početnějším rodinám odkázaným na jediného živitele, vdovám, lidem se zdravotním postižením, seniorům, dětem a nemocným lidem upoutaným na lůžko. Projekt ulehčil situaci více než 1500 rodinám, jež byly ohroženy nemocemi způsobenými chladným počasím.

Během celého roku 2018 se konaly besedy a přednášky o životě chudých indických dětí, kterých se celkem zúčastnilo téměř tisíc posluchačů. Na webu projektu bylo zveřejněno několik autentických videopříběhů z Indie s českými titulky.

Výsledky projektu Adopce na dálku dokumentuje také putovní výstava Svět indických dětí. Fotografie a příběhy indických dětí a dnes již dospělých absolventů projektu byly v loňském roce vystaveny v Přelouči, Kutné Hoře, Holicích a Vysokém Mýtě. Na letošní rok jsou předběžně domluvené instalace v Králíkách, Hradci Králové nebo Litomyšli. Diecézní charita pomohla od roku 2000 přibližně 6500 indických dětí k lepšímu vzdělání. Přestože se situace v Indii za posledních 20 let v mnohém zlepšila, žije tam stále mnoho dětí, které teprve čekají na svoji šanci. Dobré vzdělání a zdraví jim umožní postavit se na vlastní nohy. Pomocnou ruku může nabídnout každý z nás.

Vojtěch Homolka, Diecézní charita, Hradec Králové

Je dohodnuto s královéhradeckou charitou, že v příštím roce tato výstava, čítající šestnáct panelů, bude instalována i u nás v Heřmanově Městci v rámci programu Noci kostelů.

NOC KOSTELŮ 2019

Mottem letošní Noci kostelů je verš z knihy proroka Izajáše: „Dáte se do zpěvu jako v tu noc, kdy se zasvěcuje svátek.“ (Iz 30.29)

Noc kostelů připadá tento rok na pátek 24. května a v České republice se koná již po jedenácté. Loňská Noc kostelů u nás zaznamenala téměř na 500 000 návštěvnických vstupů v 1 515 kostelech a modlitebnách.

Do Noci kostelů se zapojí i kostel sv. Bartoloměje a sbory v Heřmanově Městci.

Z historie Noci kostelů

Noc kostelů nabídla široké veřejnosti v České republice poprvé v roce 2009 možnost navštívit kostely a modlitebny a poznat nejen jejich kulturní hodnotu, ale také se seznámit s křesťanstvím prostřednictvím hudby, výtvarného umění, divadelního představení, rozhovoru či setkání.

Inspirace v Rakousku

V roce 2005 proběhla první Noc kostelů (Lange Nacht der Kirchen) ve Vídni. O rok dříve nechal kostelník v jednom z vídeňských kostelů večer během úklidu kostel otevřený, a zjistil, že otevřené dveře ve večerní atmosféře jsou pozváním pro kolemjdoucí. Během čtyř let se akce spontánně rozšířila do celého Rakouska a každoročně se do Lange Nacht der Kirchen zapojuje na 700 kostelů a modliteben.

V roce 2009 Noc kostelů „překročila hranice“ a poprvé se konala v České republice. V roce 2010 se již otevřely kostely a modlitebny v celé České republice, v roce 2011 poprvé také na Slovensku a od roku 2012 se Noc kostelů (Kirikute Öö) koná v Estonsku. V roce 2016 proběhla první Noc kostelů ve Švýcarsku.

První Noc kostelů

Napjaté očekávání pořadatelů, kteří dlouho dopředu pečlivě připravovali programy, se již během večera proměnilo v radost z velkého množství návštěvníků, kteří využili pozvání do našich kostelů a zajímali se o hudbu, umění, historii, ale také o to jak žijeme naši víru. Návštěvníci velmi oceňovali možnost navštívit místa, která jsou veřejnosti běžně nepřístupná a v reakcích

mnozí oceňovali dostupnost kněží a řeholníků, kteří byli po celou dobu plně k dispozici a ochotně odpovídali na dotazy návštěvníků.

Od nadcházejícího roku se koordinace ujali zástupci z ostatních regionů a do Noci kostelů se zapojily kostely a modlitebny z celé České republiky.

V České republice se do Noci kostelů každoročně zapojuje na 1 400 kostelů a modliteben, které kromě otevřených dveří nabízejí více než 6 000 doprovodných programů. Zájem bývá pravidelně velký a každoročně se pohybuje kolem 500 000 návštěvnických vstupů.

převzato z internetu

HUDEBNÍ LÉTO PATNÁCTILETÉ

Uteklo to jako voda. Festival „Hudební léto v kostele sv. Bartoloměje“ stojí na prahu dospělosti. XV. ročník má ambici nabídnout posluchačům hudební mozaiku s důrazem na tvorbu českých skladatelů a mistrů. Celým festivalem se bude prolínat slavnostní atmosféra malého festivalového výročí (15. ročník). Současně si závěrečným koncertem připomeneme blížíící se připomínku třicátého výročí od obnovení svobody a demokracie v Československu - sametové revoluce. Po velkém úspěchu připravujeme další open air koncert v amfiteátru zámeckého parku. Tentokrát se souborem The Tap Tap. Výběrem interpretů chceme ukázat, že krásná hudba a její provedení obohacuje generace posluchačů bez ohledu na národnost, kulturu či tradice. A to jak autorským výběrem repertoáru, tak i výběrem interpretů. Hudební mozaika ukazující pestrost hudebního dědictví i současnosti české hudební školy, to je ambice dramaturgie letošního ročníku festivalu.

Zahajovacím koncertem nazvaným „**Festivalové laudatio**“ chceme připomenout všech 15 festivalových ročníků. Dvořákovo Te Deum bude důstojným poděkováním Bohu i všem, kteří se podílejí na jeho organizaci. Koncert bude realizován ve spolupráci profesionální Komorní filharmonie Pardubice a Symfonického orchestru Konzervatoře Pardubice společně se spojenými pěveckými sbory VUS, Contiuno Pardubice, PS Konzervatoře Pardubice a Vlastislav Heřmanův Městec. Celý projekt vznikl v rámci oslav 40. výročí Konzervatoře Pardubice. Druhý koncert v neděli 23. června bude po loňském úspěchu Hradišťanu a Vlasty Redla umístěn opět jako open air koncert do přírodního amfiteátru zámeckého parku. Letní nedělní podvečer budeme slavit se souborem **The Tap Tap** a jeho uměleckým vedoucím **Šimonem Ornestem**. Soubor absolventů Jedličkova ústavu v Praze přiveze program „**Říditel autobusu**“ a součástí koncertu bude i autogramiáda stejnojmenné knihy, která bude v prodeji za výrazně sníženou cenu. Vstupenky na tento koncert si můžete již nyní zajistit, buď v kostele sv. Bartoloměje nebo v předprodeji síť Ticketportal. První červencový koncert (7. 7.) přivítáme špičkový **Belfiato Quintet**. Komorní dechový soubor Belfiato Quintet vznikl

v roce 2005 a tvoří ho absolventi hudební fakulty Akademie múzických umění v Praze. Soubor studoval na Pražské konzervatoři u Ondřeje Roskovce, dále na HAMU ve třídě Štěpána Koutníka a spolupracoval s prof. Gottfriedem Pokorným (Wien). Členové kvintetu jsou hráči předních orchestrů (Česká filharmonie, Orchester Národního divadla, PKF - Prague Philharmonia). Neděle 21. července nás vrátí k barokním varhanám do kostela sv. Bartoloměje. I zde nás čeká unikátní zážitek, kdy se o tento barokní nástroj „podělí“ vynikající **varhaníci dvou generací otec Josef a syn Přemysl Kšica**. Josef Kšica působí od roku 1999 jako regenschori v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze, jeho syn Přemysl patří k nejtalentovanějším varhaníkům mladé generace a působí u sv. Mikuláše na Malé Straně. V neděli 21. července potom U komorní hudby zůstaneme i na začátku srpna. Se smyčcovým **Apollon Quartetem** vystoupí významný italský klarinetista **Claudio Marinetti**, který v České republice vystoupí pouze na mezinárodním festivalu v Karlových Varech, na Kuksu a v Heřmanově Městci. Finále a tečku za XV. ročníkem potom učiní vokální a instrumentální soubor staré duchovní hudby **Czech ensemble baroque** s uměleckým vedoucím a dirigentem **Romanem Válkem**. Soubor patří ke špičkovým interpretům staré hudby a v barokním kostele tak zazní hudba, která zde zněla v době jeho vzniku. **Poctou českému baroku** uzavřeme festivalovou mozaiku k oslavě blížícího se výročí obnovení demokracie a svobodného Československa - 30. výročí sametové revoluce. Festivalové finále má být stvrzením, že hudba je možností poděkování i chval, cestou, která spojuje nejen generace, ale i národy, kultury a tradice.

Marek Výborný

CHYSTANÉ AKCE V HEŘMANOVĚ MĚSTCI

5. 5. v 17.00 - Rytířský sál heřmanoměsteckého zámku - přednáška a beseda s Pavlem Semelou (pořádá místní skupina České křesťanské akademie)

12. 5. *Den matek*

24. 5. *Noc kostelů* - zejména pro ty, kteří do kostela (sboru) běžně nechodí programy - více na www.nockostelu.cz

24. 5.- 25. 5. - volby do Evropského parlamentu

25. 5. setkání pěveckých sborů

28. 7. - 3. 8. - farní tábor Holice - tábořiště na skautském srubu u Vyžic

Program 15. ročníku Hudebního léta v kostele sv. Bartoloměje najdete uvnitř Křesťanského zpravodaje.

Příští číslo KZ vyjde o heřmanoměstecké pouti.

Příspěvek na náklady tisku: 6,- Kč